repertoriumnummer
Datum van uitspraak
27 maart 2023
Rolnummer
2022/3685/A

☐ Niet aan te bieden aan de ontvanger

von-DIV
code E

NEDERLANDSTALIGE RECHTBANK VAN EERSTE AANLEG BRUSSEL

vonnis - tegenspraak

Veroordeling bijdrage geïnd
24 EUR

1e kamer
burgerlijke zaken

Aangeboden op
Niet te registreren

In de zaak van:

EL K_____ S_____, RRN: _____, en wonende te _____,

eisende partij,
vertegenwoordigd door Meester VAN HEUVEN DIRK en Meester SEURYNCK PIETERJAN, advocaat te 2600 BERCHEM, Cogels-Osylei 61, mail: dvanheuven@publius.be

tegen

VLAAMS GEWEST vertegenwoordigd door het Vlaams Parlement met kantoor te 1000 BRUSSEL, Leuvenseweg 86,

VLAAMSE GEMEENSCHAP , vertegenwoordigd door het Vlaams Parlement met kantoor te 1000 Brussel, Leuvenseweg 86,

verwerende partijen,
vertegenwoordigd door Meester KIANDRO LEBON, advocaat te 1000 BRUSSEL, Loksumstraat 25, mail: kiandro.lebon@stibbe.com

vertegenwoordigd door Meester MATTHYS ELISABETH, advocaat te 1000 BRUSSEL, Loksumstraat, 25, mail: elisabeth.matthys@stibbe.com

** ** **

In deze zaak, in beraad genomen op 6 maart 2023, spreekt de Rechtbank volgend vonnis uit:

Gelet op:

- de gedinginleidende dagvaarding, betekend op 08.12.2022;
- de conclusies van eisende partij van 23.01.2023 ;
- de conclusies van verwerende partij van 27.02.2023;
- de stukkenbundels van partijen;

Gehoord, de raadslieden van partijen op voormelde zitting;

De procedure verliep met in acht name van de toepasselijke bepalingen van de wet van 15 juni 1935 en de wijzigende en aanvullende wetten op het taalgebruik in gerechtszaken.

Overeenkomstig artikel 748bis Ger. W. houdt de rechtbank enkel rekening met de laatst genomen (synthese)conclusies van de partijen.

1. Feiten, voorgaanden en vorderingen.

1.1. —

Eisende partij is sinds 18 juni 2019 volksvertegenwoordiger in het Vlaams parlement.

Verwerende partijen zijn het Vlaamse gewest en de Vlaamse gemeenschap, van wie het Vlaams parlement het wetgevend orgaan is.

1.2. —

Vanaf 4 januari 2021 was eisende partij onafgebroken afwezig uit het Vlaams parlement wegens ziekte, dewelke zou worden gestaafd door medische attesten.

Eisende partij zou sinds februari 2021 het voorwerp uitmaken van een strafrechtelijk onderzoek, dat op heden nog steeds lopende zou zijn.

Waar eisende partij aanvankelijk deel uitmaakte van de Open VLD-fractie, zetelt zij sinds 8 april 2021 als onafhankelijke.

Met ingang van 25 juli 2021 zou de parlementaire medewerker die eisende partij bij de aanvang van haar mandaat was toegekend, een einde hebben gesteld aan zijn arbeidsovereenkomst.

In het kader van voormeld strafonderzoek werd op 19 oktober 2022 de parlementaire onschend-baarheid van eisende partij opgeheven.

Voor de periode van 1 januari 2023 tot 31 januari 2023 ligt een medisch attest voor dat verklaart dat eiseres het werk kan hervatten aan 20 %, doch zonder deelname aan publieke zittingen.

Voor de periode van 1 februari 2023 tot 15 maart 2023 ligt een medisch attest voor dat verklaart dat eiseres het werk kan hervatten aan 30 %, doch zonder deelname aan publieke zittingen.

1.3. —

Waar eiseres voorhoudt dat verwerende partijen ten onrechte weigeren te haren behoeve (het voltijds equivalent van) een parlementaire medewerker aan te stellen, strekt haar vordering ten

gronde er in hoofdzaak en in hoofdorde toe verwerende partijen ertoe te veroordelen aan de door haar ter zake voorgedragen (halftijdse) kandidaat-medewerkers *'een tijdelijk contract onder de gebruikelijke voorwaarden'* aan te bieden tot het einde van de lopende legislatuur, onder verbeurte van een dwangsom van 250,00 euro per dag vertraging.

In ondergeschikte orde vordert eisende partij lastens verwerende partijen een provisionele schadevergoeding ten belope van **1,00 euro**.

1.4. —

Namens verwerende partijen werden nog geen conclusies ten gronde genomen, doch uit het geheel van de behandeling van de zaak tot nu toe kan in algemene termen reeds worden begrepen dat zij de aanspraken ten gronde van eisende partij betwisten.

1.5. —

Thans aan de orde is louter een vordering van eisende partij in voorlopige maatregelen, in toepassing van art. 19, derde lid Ger.W.

Deze strekt er in hoofdzaak toe :

- vast te stellen dat *'verweerster'* (sic) op foutieve wijze weigert om de voordrachten van eisende partij tot aanstelling van twee deeltijdse parlementaire medewerkers in te willigen;
- de weigeringsbeslissing dienaangaande van 9 januari 2023 overeenkomstig art. 159 van de Grondwet buiten toepassing te verklaren;
- het Vlaams parlement (sic) er bij wege van voorlopige maatregel toe te veroordelen om binnen de acht dagen na de betekening van het tussen te komen vonnis de door eisende partij voorgedragen kandidaat-parlementaire medewerkers een tijdelijk contract onder de gebruikelijke voorwaarden aan te bieden, tot de uitspraak ten gronde, onder verbeurte van een dwangsom van 250,00 euro per dag vertraging.

1.6. —

Verwerende partijen betwisten zowel de rechtsmacht van deze rechtbank, als de ontvankelijkheid en de gegrondheid van de vordering.

2. Rechtsmacht.

2.1. — Vordering ten gronde.

Wanneer verwerende partijen onder punt 3.1 van hun conclusie (randnummers 38-51) onder het opschrift *'gebrek aan rechtsmacht'* in hoofdorde opwerpen dat deze rechtbank niet zou beschikken over de vereiste rechtsmacht om kennis te nemen van de vordering van eisende partij, duiden zij niet expliciet aan of zij daarmee als het ware *'rechtstreeks'* de rechtsmacht van deze rechtbank betwisten om kennis te nemen van de voorliggende vordering tot voorlopige maatregelen in toepassing van art. 19, derde lid Ger.W., dan wel of zij de rechtsmacht betwisten om kennis te nemen van de vordering ten gronde, waarbij dan als het ware uit deze afwezigheid van rechtsmacht voor de vordering ten gronde *'onrechtstreeks'* het ongegrond karakter van de vordering in voorlopige maatregelen zou voortvloeien.

In dit verband zetten verwerende partijen echter uitgebreid uiteen hun betwisting te steunen op de stelling als zou er in hoofde van eisende partij geen subjectief recht bestaan op de aanstelling van een parlementaire medewerker. Op grond hiervan gaat de rechtbank impliciet uit van de tweede voormelde hypothese, waarbij verwerende partijen haar rechtsmacht betwisten voor wat de vordering ten gronde betreft, die volgens hen immers niet de uitoefening belichaamt van een subjectief recht.

Daaruit volgt dat in casu de door verwerende partijen opgeworpen betwisting van de rechtsmacht in werkelijkheid een betwisting lijkt uit te maken van de *gegrondheid* van de gevorderde voorafgaande maatregel, waarbij omwille van het ontbreken van rechtsmacht met betrekking tot de vordering ten gronde, in afwachting van een einduitspraak dienaangaande het opleggen van een voorlopige maatregel niet gerechtvaardigd zou zijn.

Waar in beginsel de beoordeling van de rechtsmacht deze van de ontvankelijkheid en vervolgens de gegrondheid van de vordering dient vooraf te gaan, geldt dit uiteraard enkel voor de rechtsmacht om kennis te nemen van de eigenlijke vordering zoals die op dat moment dient te worden beoordeeld. Omwille van het voorgaande zal in casu de betwisting van de rechtsmacht (met betrekking tot de vordering ten gronde) in voorkomend geval dan ook nader worden ontmoet in het kader van de beoordeling van de gegrondheid van het thans gevorderde.

2.2. — Vordering in voorlopige maatregelen.

Dit gezegd zijnde blijken verwerende partijen onder het punt 3.2 van hun conclusie (randnummer 52) vervolgens enigszins verrassend – en bijna terloops – alsnog *'rechtstreeks'* de rechtsmacht van deze rechtbank te betwisten voor wat betreft de voorliggende vordering in voorlopige maatregelen, weze dat zij in fine van hun overwegingen dienaangaande (randnummer 58) dan weer, naar de letter daarvan, niet besluiten tot een afwezigheid van rechtsmacht, doch wel tot de onontvankelijkheid dan wel de ongegrondheid van de vordering.

Zij steunen deze betwisting op het argument als zou het de gevorderde maatregelen aan het noodzakelijke voorlopige karakter ontbreken.

De rechter ten gronde die oordeelt dat het voor hem of haar in toepassing van art. 19, derde lid Ger.W. gevorderde in werkelijkheid geen voorlopige maatregel beoogt en op grond daarvan beslist de vordering in voorlopige maatregelen niet te kunnen toekennen, oordeelt echter wel degelijk omtrent zijn of haar rechtsmacht op grond van art. 19, derde lid Ger.W. (vgl. o.a. Cass. AR C.14.0504.N, 8 oktober 2015, https://juportal.be).

Wat er ook van zij, verwerende partijen dienen in hun voormelde betwisting te worden bijgetreden, in zoverre de vordering ertoe strekt vast te stellen dat *'verweerster'* (sic – er kan worden begrepen dat eisende partij hiermee bedoelt te verwijzen naar beide verwerende partijen) op foutieve wijze weigert om de voordrachten van eisende partij tot aanstelling van twee deeltijdse parlementaire medewerkers in te willigen.

Inderdaad is reeds prima facie elk voorlopig karakter afwezig in hoofde van een dergelijke definitieve en onherroepelijke beoordeling ten gronde van het al dan niet rechtmatig karakter van een bepaalde rechtshandeling. Door een beslissing op dit punt te nemen zou de rechtbank manifest op definitieve en uitputtende wijze het geschilpunt in kwestie beslechten, op een wijze die het haar onmogelijk zou maken hieromtrent op een later tijdstip nog welke beslissing ook ten gronde te nemen.

Op dit onderdeel van de vordering in voorlopige maatregelen dient de rechtbank zich dan ook zonder rechtsmacht te verklaren.

2.3. —

Hetzelfde geldt in de mate de vordering strekt tot het overeenkomstig art. 159 van de Grondwet buiten toepassing verklaren van de administratieve beslissing van 9 januari 2023 tot weigering van de aanstelling van de parlementaire medewerkers in kwestie.

Ook een dergelijke beslissing kan manifest onmogelijk worden genomen zonder op definitieve en onherroepelijke wijze reeds te oordelen over de aanspraken ten gronde van de partijen, wat haaks staat op de essentie van een voorafgaande maatregel ten voorlopigen titel, zoals in dezen in de huidige stand van zaken aan de orde.

Ook op dit onderdeel van de vordering in voorlopige maatregelen dient de rechtbank zich dan ook zonder rechtsmacht te verklaren.

2.4. —

Voor wat de vordering tot voorlopige aanstelling van het voltijds equivalent van een parlementaire medewerker betreft tenslotte, is het ten onrechte dat verwerende partijen het voorlopige karakter ervan betwisten.

Inderdaad kan perfect worden voorzien in een dergelijke voorlopige aanstelling, zonder dat op enige wijze nadeel wordt berokkend aan de zaak ten gronde en de aanspraken en stellingnames die de partijen daarin mogelijks zullen laten gelden. Op geen enkele wijze zou het gebeurlijk opleggen van een dergelijke maatregel een oordeel ten gronde omtrent de aanspraken van partijen in deze of gene richting uitsluiten of bemoeilijken, dan wel de rechter ten gronde op enige andere wijze verbinden.

Wat de omkeerbaarheid van de gevorderde maatregel betreft, zouden eventueel ten onrechte geleverde prestaties door de medewerker(s) in kwestie in voorkomend geval weliswaar niet in natura kunnen worden teruggegeven, doch het uiteindelijk zo goed als uitsluitend pecuniaire nadeel dat verwerende partijen in dit verband zouden lijden – het staat niet ter discussie dat de loonkost van de parlementaire medewerkers integraal ten laste komt van het Vlaams parlement – zou wel op relatief eenvoudige wijze ongedaan kunnen worden gemaakt, door een terugbetaling van de betreffende loonkost door eisende partij.

Met betrekking tot dit onderdeel van de vordering beschikt de rechtbank op grond van art. 19, derde lid Ger.W. dan ook wel degelijk over de vereiste rechtsmacht.

3. Ontvankelijkheid.

Waar – abstractie makend van hetgeen hierboven onder punt 2.2, eerste alinea wordt vermeld – de ontvankelijkheid van de voorliggende vordering (voor het overige) niet wordt betwist en zich evenmin enige ambtshalve op te werpen grond van onontvankelijkheid aandient, is de vordering, in de mate dat ze niet dient te worden afgewezen wegens het ontbreken van rechtsmacht, ontvankelijk.

4. Ten gronde.

4.1. — Urgentie.

Als voorwaarde voor het opleggen van voorlopige maatregelen zoals bedoeld door art. 19, derde lid Ger.W. geldt dat er sprake is van een zekere urgentie, in die zin dat degene die om de maatregelen verzoekt voldoende aannemelijk dient te maken dat niet kan worden gewacht op de einduitspraak ten gronde om de maatregelen in kwestie op te leggen.

In de voorliggende zaak is in algemene termen aan de orde de uitoefening van het mandaat van een Vlaams parlementslid.

Zowel de vordering ten gronde als de vordering in voorlopige maatregelen hebben betrekking op de toewijzing van (een voltijds equivalent van) een parlementaire medewerker aan eisende partij in haar hoedanigheid van Vlaams parlementslid.

Een relevante chronologie lijkt op het eerste zicht dan ook in elk geval gelegen in de lopende legislatuur van de wetgevende vergadering in kwestie, dewelke zich in dit geval uitstrekt van juni 2019 tot mei 2024.

Tijdens de kalenderjaren 2021 en 2022 heeft eisende partij om beweerd medische redenen geen enkele activiteit als parlementslid uitgeoefend.

Vanaf eind 2022 heeft zij te kennen gegeven met ingang van januari 2023 haar werkzaamheden als parlementair (progressief) te willen hervatten, initieel ten belope van 20 % (van een voltijdse activiteit, kan worden begrepen).

Van de lopende vijfjarige parlementaire legislatuur restten op dat moment nog een zeventiental maanden.

Op heden resten ter zake nog een veertiental maanden.

In het algemeen kan een einduitspraak ten gronde in de huidige aanleg redelijkerwijze niet vroeger worden verwacht dan over een acht- tot twaalftal maanden.

Onder deze omstandigheden is er duidelijk sprake van een zekere urgentie, in die zin dat de te verwachten einduitspraak dermate dicht bij het einde van de parlementaire legislatuur zou vallen, dat in voorkomend geval een toekenning van de vordering tot aanstelling van een parlementaire medewerker ten behoeve van eisende partij, bijna elk praktisch nut zou ontberen.

In hun stelling als zou eisende partij deze urgentie zelf hebben gecreëerd, kunnen verwerende partijen niet worden bijgetreden. Eisende partij is niet verantwoordelijk voor de gemiddelde doorlooptijd van een zaak voor deze rechtbank, noch voor het tijdstip waarop de huidige legislatuur van het Vlaams parlement ten einde komt.

Voor het overige kan het eisende partij in dit verband bezwaarlijk ten kwade worden geduid dat zij – nadat haar oorspronkelijke medewerker ontslag had genomen – voor de periode van volledige stopzetting van haar eigen parlementaire activiteiten, geen aanspraak heeft gemaakt op de aanstelling van een nieuwe medewerker.

De nodige urgentie om in casu toepassing te kunnen maken van art. 19, derde lid Ger.W. is ten aanzien van de maatregel zoals gevorderd, dan ook voorhanden.

4.2. — Schijn van recht (I) – Algemeen.

De maatregel zoals in casu gevorderd – zijnde de voorlopige aanstelling van een medewerker – heeft geen *'zuiver bewarend'* karakter, doch is als het ware in zekere zin *'anticipatief'* van aard, in zoverre deze in essentie – doch slechts ten voorlopigen titel, het weze benadrukt – een gelijkaardig resultaat nastreeft als de vordering ten gronde ten definitieven titel beoogt.

Daaruit volgt dat van de eisende partij mag worden vereist dat deze de slaagkansen van de vordering ten gronde in zekere mate aannemelijk maakt, als voorwaarde voor het opleggen van de voorlopige maatregelen. Slechts wanneer met andere woorden de eisende partij een voldoende *'schijn van*

recht' aannemelijk maakt met betrekking tot de aanspraken ten gronde, zal desgevallend de voorafgaande maatregel kunnen worden opgelegd.

Er weze aan herinnerd dat in het kader van het onderzoek inzake de voorafgaande maatregelen, deze schijn van recht door de rechter slechts prima facie is te beoordelen.

4.3. — Schijn van recht (II) – Rechtsmacht ten gronde.

In dit verband ligt het voor de hand dat eerst de betwisting door verwerende partijen van de rechtsmacht van deze rechtbank voor de vordering ten gronde, zou worden onderzocht (zie hierboven punt 2.1). Indien immers al niet voldoende aannemelijk zou worden gemaakt dat deze rechtbank beschikt over de vereiste rechtsmacht om kennis te nemen van de vordering ten gronde, zou evenmin kunnen worden gerechtvaardigd dat in afwachting van een einduitspraak ten gronde relatief ingrijpende voorlopige maatregelen zouden worden opgelegd.

In essentie steunt eisende partij haar aanspraken ten gronde op een *'reglement van toekenning van medewerkers aan de voorzitter, aan de leden van het uitgebreid bureau, aan de fracties en aan de Vlaamse volksvertegenwoordigers'*, zoals door het Vlaams parlement goedgekeurd op 15 december 1998. Dit reglement wordt door partijen als overtuigingsstuk voorgelegd en de inhoud ervan staat niet ter discussie (eisende partij – stuk 6.a; verwerende partijen – stuk 11).

Artikel 1.3 van dit reglement luidt – taalkundig enigszins krakkemikkig – als volgt :

> *'Aan de volksvertegenwoordigers wordt een administratief medewerker toegekend die hem bijstaat in de uitoefening van zijn ambt.'*

Prima facie wordt louter op grond van de bewoordingen van deze bepaling in zekere mate reeds aannemelijk gemaakt dat hiermee in hoofde van elke volksvertegenwoordiger een subjectief recht in het leven wordt geroepen op de toekenning van een administratief medewerker.

Dat het hier zou gaan om een werkelijk *'absoluut'* recht, zoals eisende partij voorhoudt, komt op het eerste zicht niet als vanzelfsprekend voor, doch dit doet aan het voorgaande geen afbreuk.

Daar staat tegenover dat zelfs indien ten gronde zou worden aanvaard dat de termen *'de uitoefening van het ambt'* in de ondergeschikte bijzin bij *'medewerker'* in voormelde bepaling in hoofde van de volksvertegenwoordiger zouden gelden als een toepassingsvoorwaarde voor de toekenning van een medewerker – zoals verwerende partijen aanhangen – , het evenmin voor de hand lijkt te liggen dat in deze hypothese het aan het Vlaams parlement zou toekomen het al dan niet vervuld zijn van deze

voorwaarde op discretionaire wijze te beoordelen en daarvan de al dan niet toekenning van een administratieve medewerker afhankelijk te maken.

Nog meer voor discussie vatbaar in dit verband lijkt de stelling die impliciet ten grondslag lijkt te liggen aan het standpunt van verwerende partijen, als zou het hen in dergelijk geval toekomen op discretionaire wijze te beoordelen in welke mate een volksvertegenwoordiger *in de toekomst* aan deze voorwaarde zal voldoen.

Het geheel van de voorgaande vaststellingen volstaat om binnen het bestek van de beoordeling van de huidige vordering tot voorlopige maatregelen, louter prima facie te besluiten tot het bestaan van een voldoende schijn van recht inzake het voorhanden zijn van de vereiste rechtsmacht ten gronde in hoofde van deze rechtbank.

4.4. — Schijn van recht (III) – Wettigheid weigeringsbeslissingen.

Partijen besteden vervolgens nogal wat aandacht aan de vraag naar het al dan niet wettig karakter van eerdere weigeringsbeslissingen door (het orgaan van) verwerende partijen betreffende eerdere aanvragen van eisende partij tot toewijzing van (een voltijds equivalent van) een parlementaire medewerker.

Zeker binnen de onderhavige context in toepassing van art. 19, derde lid Ger.W. geeft de rechtbank aan dit aspect van de zaak echter weinig gewicht in haar prima facie beoordeling van het al dan niet bestaan van een voldoende schijn van recht. Deze rechtbank is geen administratief beroepscollege, de vordering ten gronde is naar haar vorm noch naar haar inhoud een vordering tot nietigverklaring van een overheidsbeslissing.

In wezen strekt de vordering ten gronde van eisende partij *'louter'* tot veroordeling van verwerende partijen tot het stellen van een bepaald gedrag, te weten het aanbieden van een bepaald arbeids-contract aan de door haar voorgedragen kandidaat-administratieve medewerkers.

De rechtbank zal deze vordering te gepasten tijde beoordelen op haar merites. Het antwoord op de vraag of verwerende partijen in het verleden al dan niet op wettige wijze reeds hebben geweigerd het gedrag in kwestie te stellen, is daarbij niet determinerend. Zo is het perfect mogelijk dat enerzijds op het moment van de uitspraak ten gronde de wettigheid van een eerdere weigering zou worden vastgesteld, terwijl anderzijds op dat moment evenzeer zou worden besloten tot toekenning van de voorliggende vordering ten gronde. Omgekeerd is het evenmin ondenkbaar dat nadat in het kader

van de behandeling van de zaak ten gronde per hypothese de onwettigheid van eerdere weigeringsbeslissingen zou zijn aangetoond, alsnog de vordering zoals die zich op dat moment aandient om welke reden ook zou dienen te worden afgewezen als ongegrond.

In de ene noch de andere richting weegt het potentieel al dan niet wettig karakter van de eerdere weigeringsbeslissingen dan ook zwaar in de huidige prima facie beoordeling betreffende het al dan niet voorhanden zijn van de vereiste schijn van recht.

Een nader onderzoek van de eerder breedvoerige argumentatie van partijen in dit verband, kan in de huidige stand van zaken dan ook niets bijbrengen.

4.5. — Schijn van recht (IV) – Rechtsmisbruik – Vordering ten gronde.

Vervolgens voeren verwerende partijen aan dat er in hoofde van eisende partij sprake zou zijn van rechtsmisbruik.

In zoverre zij stellen dat op grond van dit beweerde rechtsmisbruik het Vlaams parlement terecht de toekenning van een medewerker aan eisende partij zou hebben geweigerd, blijkt dit argument niet zozeer betrekking te hebben op de voorliggende vordering in voorlopige maatregelen zelf, doch veeleer op de wettigheid van de eerdere weigeringsbeslissingen (randnummers 108-113, exclusief de laatste alinea).

Zoals hierboven reeds gesteld is het al dan niet wettig karakter van eerdere weigeringsbeslissingen door het orgaan van verwerende partijen dat het Vlaams parlement is, nauwelijks van tel in het kader van de prima facie beoordeling zoals die in de huidige stand van zaken aan de orde is.

Een nader onderzoek van het middel in kwestie kan in de huidige stand van zaken dan ook niets nuttigs bijbrengen in de beoordeling van de zaak.

4.6. — Rechtsmisbruik – Vordering in voorlopige maatregelen.

Enigszins *'losgekoppeld'* van het voorgaande, besluiten verwerende partijen in fine van hun overwegingen onder de noemer *'rechtsmisbruik'* vervolgens (andermaal bijna terloops) alsnog tot een abusief karakter eveneens in hoofde van de eigenlijke vordering in voorlopige maatregelen zoals zij thans ter beoordeling voorligt (randnummer 113, laatste alinea).

Er is sprake van rechtsmisbruik wanneer een recht wordt uitgeoefend op een wijze die kennelijk de grenzen te buiten gaat van de normale uitoefening van dat recht door een voorzichtig en redelijk persoon onder dezelfde omstandigheden (art. 1.10 B.W.). Dit kan onder meer het geval zijn wanneer door de uitoefening van het recht de titularis ervan een slechts gering voordeel bekomt dat duidelijk in wanverhouding staat tot een omvangrijk nadeel dat een derde lijdt of wanneer de houder van het recht kiest voor de meest schadelijke wijze van uitoefening van het recht zonder dat daar voor hem of haar een significant voordeel tegenover staat.

Door verwerende partijen worden een drietal omstandigheden ingeroepen ter staving van hun stelling als zou het bij wege van voorlopige maatregel aanspraak maken op de toekenning van (een voltijds equivalent van) een parlementaire medewerker door eisende partij, een vorm van rechtsmisbruik uitmaken.

In de eerste plaats verwijzen verwerende partijen ter zake in eerder algemene termen naar het feit dat lastens eisende partij een gerechtelijk onderzoek zou lopen inzake mogelijke subsidiefraude met gemeenschapsmiddelen. In acht genomen echter het fundamentele beginsel van het vermoeden van onschuld, valt niet in te zien hoe een dergelijk onderzoek in de huidige stand zaken zou kunnen doen besluiten tot een abusief karakter in hoofde van de uitoefening door een volksvertegenwoordiger van diens beweerd recht op de voorlopige aanstelling van een parlementaire medewerker. Evenmin wordt dit door verwerende partijen nader geduid of toegelicht, laat staan gestaafd.

Ten tweede voeren verwerende partijen aan dat eisende partij gedurende een periode van een tweetal jaar onafgebroken afwezig is geweest als parlementslid. Andermaal laten zij daarbij na in concreto aan te duiden op welke grond of om welke reden dit ertoe zou moeten leiden dat de thans voorliggende vordering als een vorm van rechtsmisbruik zou zijn te beschouwen. Meer bepaald komt de verwijzing in dit verband naar het recent gewijzigde artikel 22 van het statuut van Vlaamse volksvertegenwoordiger zoals goedgekeurd op 4 juli 2018 (eisende partij – stuk 6.c; verwerende partijen – stuk 13), als niet dienstig voor. In toepassing van deze bepaling wordt in geval van een afwezigheid van vijf opeenvolgende plenaire vergaderweken, het recht op een onkostenvergoeding in hoofde van de betrokken volksvertegenwoordiger geschorst. Er kan slechts worden vastgesteld dat een dergelijk voorschrift klaarblijkelijk onbestaande is met betrekking tot het recht op een administratief medewerker, zonder dat voor het overige verwerende partijen aanduiden, laat staan bewijzen, om welke reden het abusief zou zijn om na een (zelfs lange) periode van professionele inactiviteit, dit onverlet gelaten recht op een medewerker, bij wege van voorlopige maatregel uit te oefenen in het kader van een beoogde hervatting van de activiteiten als volksvertegenwoordiger.

Tenslotte beroepen verwerende partijen zich op de omstandigheid dat eisende partij gedurende de periode van haar afwezigheid haar volledige parlementaire vergoeding (initieel inclusief de onkosten-vergoeding waarvan hierboven sprake) zou hebben ontvangen. Opnieuw valt niet in te zien en wordt evenmin in concreto geduid op welke grondslag dit ertoe zou leiden dat de huidige vordering van eisende partij als rechtsmisbruik zou dienen te worden beschouwd. Eisende partij kondigt aan dat zij haar werkzaamheden als parlementair (progressief) zal hervatten en maakt in dit verband aanspraak op de toekenning van de administratieve medewerker waarop zij stelt recht te hebben. Dit lijkt los te staan van welke vergoedingen ook die zij in het verleden tijdens haar afwezigheid al dan niet heeft ontvangen, als gevolg en in toepassing van de regelgeving zoals uitsluitend door verwerende partijen zelf op dit punt in het leven geroepen.

Op grond van deze vaststellingen dient te worden besloten dat verwerende partijen het door hen ingeroepen rechtsmisbruik in hoofde van de vordering in voorlopige maatregelen onvoldoende hard maken.

4.7. — Belangenafweging.

Tenslotte komt het de rechter in het kader van de beoordeling van een vordering in voorlopige maatregelen toe een afweging te maken van de diverse belangen die in het geschil in kwestie op het spel staan.

In casu is, zoals hierboven reeds aangehaald in algemene termen, niets minder dan de uitoefening van dier parlementair mandaat door een verkozen volksvertegenwoordiger aan de orde.

Het parlement als wetgevend orgaan belichaamt de primaire van de drie staatsmachten en vormt het absolute fundament van de democratische rechtsstaat.

Een goed functioneren van het parlement vereist onder meer dat de democratisch verkozen volks-vertegenwoordigers die dit orgaan samenstellen, hun ambt vrij en onafhankelijk kunnen uitoefenen.

Vanuit dit oogpunt is het slechts met de grootste terughoudendheid en onder strikte en duidelijk omschreven, wettelijke voorwaarden dat men zich zou kunnen voorstellen dat het functioneren van een individuele verkozen volksvertegenwoordiger aan banden zou kunnen worden gelegd.

Willekeurige persoonlijke waarderingen of louter subjectieve opvattingen en speculaties omtrent de wijze waarop het parlementair ambt door een bepaalde volksvertegenwoordiger in het verleden zou

zijn uitgeoefend of in de toekomst zal worden uitgeoefend, voldoen manifest niet aan het voorgaande. Hetzelfde geldt voor de zoveelste (sociale) mediastorm of collectieve miskenning van het vermoeden van onschuld op het publieke forum.

Wil men de beginselen van de democratische rechtsstaat respecteren, dan dient men dit consequent en onder alle omstandigheden onverkort te doen. Van democratische basisprincipes kan men zich niet bedienen *'à la carte'* of *'à la tête du client'*, op grond van beweerde redenen van moreel fatsoen of uit angst voor (een gedeelte van) de publieke opinie.

In de onderhavige zaak dient zich met eisende partij een verkozen volksvertegenwoordiger aan die – weze het na een periode van twee jaar van inactiviteit, om beweerd medische redenen – verklaart haar parlementaire werkzaamheden (progressief) te zullen hervatten.

Daarbij wordt een schijn van recht aannemelijk gemaakt als zou eisende partij, op grond van haar hoedanigheid van Vlaams volksvertegenwoordiger, net als iedere andere individuele Vlaamse volksvertegenwoordiger, een subjectief recht hebben op de toekenning van een administratief medewerker om haar in de uitoefening van haar ambt bij te staan.

Het komt de rechtbank voor dat slechts in geval van uiterst zwaarwichtige redenen zou kunnen worden geduld dat een verkozen lid van de wetgevende macht deze wettig in het leven geroepen vorm van bijstand zou worden ontzegd, in zoverre op die manier in wezen het functioneren van dit parlementslid en aldus van het parlement in het algemeen, in zekere mate zou worden belemmerd.

Daar staat tegenover dat de voorlopige toekenning van een parlementaire medewerker aan eisende partij, in hoofde van verwerende partijen een zo goed als uitsluitend financiële weerslag zou hebben.

In verhouding tot het geheel van werkingsmiddelen die verwerende partijen mogen worden geacht ter beschikking te staan, dient deze financiële impact als beperkt te worden beschouwd.

Bovendien kunnen de louter budgettaire gevolgen in kwestie in beginsel indien nodig op relatief eenvoudige wijze ongedaan worden gemaakt, door een terugbetaling door eisende partij van de betreffende loonkost.

Geen aanwijzingen liggen voor als zouden verwerende partijen in het algemeen bijzonder stringent toezien op de wijze waarop hun financiële middelen worden besteed of ter zake een strikt beleid van zuinigheid en financiële verantwoordelijkheid aan de dag leggen.

Hetzelfde geldt betreffende enige door verwerende partijen ingeroepen reputatie van goed bestuur die zij zouden genieten en die volgens hen door een toekenning van het gevorderde zou worden aangetast.

Wanneer aldus alle relevante in het geding zijnde belangen tegen elkaar worden afgewogen, lijdt het geen twijfel dat de belangen van de democratische rechtsstaat, zoals die in dezen gedeeltelijk gelijklopen met de belangen van eisende partij bij haar huidige vordering, moeten worden geacht zwaarder te wegen dan de quasi louter pecuniaire en omkeerbare belangen van verwerende partijen, zoals die zouden worden gediend door een afwijzing van deze vordering.

4.8. —

In acht genomen al het bovenstaande dient de vordering in voorafgaande maatregelen te worden toegekend in de mate zoals hierna bepaald.

Gelet op de animositeit zoals die tussen partijen kennelijk bestaat en de onmiskenbare onwil die verwerende partijen in dezen tot nu toe reeds aan de dag hebben gelegd, komt het aangewezen voor de maatregel in kwestie op te leggen onder verbeurte van een dwangsom in de mate zoals hierna bepaald.

4.9. —

Teneinde een vlotte voortgang van de zaak ten gronde te bevorderen, komt het in overeenstemming met het resultaat van het overleg dienaangaande tussen de rechtbank en de partijen op de zitting van 6 maart 2023, passend voor bij deze reeds te voorzien in een conclusiekalender en rechtsdag ten gronde.

OM DEZE REDENEN,

DE RECHTBANK,

Met toepassing van de wet van 15 juni 1935 op het taalgebruik in gerechtszaken,

Rechtsprekend in eerste aanleg en na tegenspraak,

Verklaart zich zonder rechtsmacht met betrekking tot de vordering in toepassing van art. 19, derde lid Ger.W. van eisende partij lastens verwerende partijen in zoverre deze ertoe strekt :

- vast te stellen dat verwerende partijen op foutieve wijze weigeren om de voordrachten van eisende partij tot aanstelling van twee deeltijdse parlementaire medewerkers in te willigen;
- de weigeringsbeslissing dienaangaande van 9 januari 2023 overeenkomstig art. 159 van de Grondwet buiten toepassing te verklaren;

Verklaart zich voor het overige met rechtsmacht met betrekking tot de vordering in kwestie.

Verklaart binnen de perken van het voorgaande de vordering van eisende partij lastens verwerende partijen ontvankelijk en in de hierna volgende mate gegrond.

Veroordeelt,

bij wijze van voorafgaande maatregel teneinde de situatie van partijen voorlopig te regelen tot de datum van het in kracht van gewijsde treden van de einduitspraak ten gronde in onderhavige zaak,

verwerende partijen tot het aanbieden van een halftijdse, tijdelijke arbeidsovereenkomst, onder de gebruikelijke voorwaarden, aan de beide door eisende partijen reeds voorgedragen kandidaat-administratieve medewerkers in de zin van art. 1.3 van het reglement van 15 december 1998 van toekenning van medewerkers aan de voorzitter, aan de leden van het uitgebreid bureau, aan de fracties en aan de Vlaamse volksvertegenwoordigers,

binnen een termijn van vijftien werkdagen na de betekening van onderhavig vonnis,

onder verbeurte van een dwangsom van 250,00 euro per dag,

met dien verstande dat hoe dan ook het geheel van de aldus te verbeuren sommen wordt beperkt tot een totaal bedrag van 100.000,00 euro.

Wat de zaak ten gronde betreft,

Bepaalt de uiterste data om conclusies te nemen als volgt :

- verwerende partijen 31 mei 2023
- eisende partij 31 augustus 2023
- verwerende partijen 30 september 2023

Stelt de zaak vast voor pleidooien op de zitting van **13 november 2023** om **14 u** , met een geschatte pleitduur van 90 minuten.

Houdt de beslissing omtrent de kosten aan.

Aldus gevonnist en uitgesproken ter openbare terechtzitting van de 1e kamer van de Nederlandstalige rechtbank van eerste aanleg Brussel, op 27 maart 2023.

waar aanwezig waren en zitting namen:
- de heer W. DE GENDT, rechter,
- mevrouw V. DE RIDDER, rechter,
- mevrouw S. BOLLAERT, rechter,
- mevrouw I. KUYS, griffier.

KUYS DE RIDDER

BOLLAERT DE GENDT